

знаяхъ съ каквы челоувѣцы ще имахъ работа, ако можахъ да ти дамъ наставленія за тѣхъ. . . .

— Виждъ, рече Пикильо, като ѝ показа писмото на Жиралда, познавашъ ли туй име?

— Какъ, рече като са засмѣ тя, ты си тосъ частъ влѣзълъ въ сношеніе съ герцогъ д'Уседа . . . сына на първия министръ!

— Наистина! отговори очуденъ Пикильо. Сынътъ на първия министръ, едно време надзиратель на театра?

— И още е. Въ тѣзи служба нема никаква работа; но той, казватъ, има много занятія.

— И герцогъ д'Уседа! . . . извика Пикильо съ чувство отъ радостъ и надѣжда, което не можаше да скрие, и което направи сърцето му да тупа . . . герцогъ Уседа сынъ ли е на първия министръ?

— Сичкыйтъ свѣтъ го знае . . . освѣниъ тебе.

— И на колко ли години е този герцогъ д'Уседа?

— Не е напълнилъ още, мыслижъ, четиридесетътъ години.

— Ами герцогъ де-Лерма?

— Той има шейсетъ и петъ.

— Чудесно! . . . помисли си Пикильо; ако слѣдователно герцогъ д'Уседа е мой баща . . . азъ съмъ внукъ на първия министръ!»

И толкози бѣ възвълнуванъ вхтрѣшно, щото лицето му са измѣни; но трѣба да кажемъ истината, че нито зърно отъ славолубіе не поникнжъ въ главатата му . . . той само за Аиша мыслиаше.

«Ще идишъ ли, слѣдователно въ Двора? попытато го съ любопытство.

— Може бы! ако сполучж . . . онуй което не можъ да ви кажжъ.

— Не та пытамъ за тайната ти; но когато отиде челоувѣкъ въ Двора, трѣба да са представя благопристойно, и много на-време донъ Жуанъ д'Агвиларъ ми даде едно поржчванье . . . като ми заповѣда да ти дамъ двѣстѣтъ дукаты напредъ като награда.

— Тѣзи заранъ той каза само ето, отговорцъ Пикильо очуденъ.